

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Бъдещето на пенсионерите

2

Пенсионер – това звучи страшно. Държавата е виновна за мизерията, но не от нея трябва да се очаква да я премахне.

Антифашистки отпор в Атина и Дрезден

3

Псетата на сръжавата засилват своите провокации срещу съпротивителните движения.

Революция или бавна смърт

9

Не е въпрос за избор, защото избор просто няма – върху руините на старото общество трябва да изградим новото.

Кой сте вие, доктор Маркс?

10

Дискусионна трибуна: трябва ли анархистите изобщо да се занимават с „младя“, „средния“ или „стария“ Маркс?

Греховната история на олимпийския дух

11

Тържество на силата, волята и духа или тържище на шовинизма с все по-скъпи и тъпи сергии.

ДЪРЖАВАТА РЕШИ ПРОБЛЕМА СЪС ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО:

» » НА СТРАНИЦА 2

МАГИСТРАТУРА ПО МУТРИФИКАЦИЯ

Мафия и образование

Университет за национално и световно стопанство (УНСС). Поредното раздаване на дипломи за завършен бакалавър в зала „Тържествена“, бившето кафе за непущачи „Ганчев“. Щастливи студенти очакват да получат легитимация на положения труд през последните години. Церемонията започва с реч на председателя на общото събрание в УНСС проф. Благой Колев, ръководител и на катедрата по „Икономическа социология и психология“. Следват някол-

ко изречения за важността на този миг за всеки студент и т. н. Всичко това е прелюдия към една втъпявана през последните 3 години мисъл на всички студенти в УНСС: „И не забравяйте, че нашият университет е номер 1 в България по всички показатели. Ние много уважаваме вторите (Софийски университет – б. а.), но важно е, че ние сме първи и затова трябва да сме горди с това“. Доста агресивни гуми, при условие, че УНСС винаги е бил свързан

с корупция, лобита и политически интриги в очите на широката общественост, а съкращението му се тълкува като „Утре носете съответната сума“. Нека дори си спомним и текста на популярното парче от 2005 година на Ълсурт, в което се пее „Примочия в УНСС – три изпита за двеста марки и едно прасе“. Смешно, тъжно, но дори и този текст е истина. Предполагам, че мнозина студенти от УНСС са били на мястото на лириче-

» » продължава на страница 6

БОРБА ЗА МЕДАЛИ ИЛИ БОРБА ЗА МИЛИАРДИ

Банкувър 2010

защо хората протестират срещу олимпиадата

На откриването на Олимпийските игри във Ванкувър пет хиляди протестиращи влизат в сблъсък с полицията. В началото демонстрацията започва мирно, с музика и речи против игрите. След като шествието преминава през града, то стига до стадиона, на който се провежда церемонията по откриването на игрите. Районът е отцепен от специални части, въоръжени

» » продължава на страница 11

ДРУГАРИТЕ ОТ АСИ СА ОСВОБОДЕНИ

Белградските анархисти излязоха от затвора

Делото за „международен тероризъм“ продължава

След почти шестмесечен тормоз в предварителния арест и в Централния белградски затвор и постоянно протакане на насрочването на делото, най-накрая то е свикано на 17 февруари. В месеците преди това се засилва вниманието върху техния случай, а веднага след Нова година, на 3 януари, техните другари провеждат протест за освобождаването им. Пред зала

номер 3, където се подготвя започването на процеса, се събират над 100 души. Освен родители и роднини на подсъдимите, има много техни другари от Анархосиндикалистка инициатива – Сърбия, Антифа Белград и други сръбски колективи, активисти от Националната конфедерация на труда (СНТ) – Испания, Свободния работнически съюз (ФАУ) – Германия, Федерация „Соли-

дарност“ – Великобритания, полска анархосиндикална група, Федерация за анархистко организиране – Словакия, Мрежа на анархосиндикалистите – Хърватска, Антиавторитарно движение (автономна асамблея „Солидарност“) – Гърция, Федерация на анархистите в България, както и хора от Австрия. Роднините на подсъдимите остават много

» » продължава на страница 4

137 ГОДИНИ ОТ ОБЕСВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

На 19 февруари отбелязахме едно от най-мрачните събития в българската история – обесването преди 137 години на Васил Иванов Кунчев.

Като идеолог и организатор на българската национална революция, създател на Вътрешната революционна организация (ВРО) и на Българския революционен централен комитет (БРЦК), борец за освобождението на България от всяко робство, той винаги ще остане символ на храброст и родолюбие.

Левски даде живота си в борбата за най-висшия човешки идеал – свободата. Нека винаги помним неговото дело и нека ни служи за пример.

Поклон!

ФАТМАШКОТО РЕШЕНИЕ НА ДЪРЖАВАТА

Министре, изцери се сам

От мизерията в казармата съм запомнил един любим лаф на фатмаците, на които все нещо им липсваше в склада и все не намираха време за елементарните нужди на войската. „Проблемът със сапуна е решен – казваха те – сапун няма да има“ или „проблемът с банята е решен – на баня няма да се ходи“ и прочее.

И да не го бях запомнил, любимото ми правителство се грижи да ми го припомня – последно с епохалното решение на проблемите в българското здравеопазване – „проблемът с болниците е решен – болници няма да има“. Ще рече човек – сакън, – че държавата се управлява от някой фатмак – концентриран израз на човешкия мързел.

Дебилизмът на решението за закриването на 80 болници тази година е стъписващ. Предполагам, че взелият го министерски мозък си хвърля колата в дерето всеки път, когато спуска гума и няма в джоба пари за нова, след което чака да удари от тотото, за да си купи нов автомобил. Ясно защо ги возят само на държавни мерцедеси тия малоумници. Очаквам скоро да ги возят по четирима министри в

един ролс роис за по-малко масраф по същата логика.

Този случай е един от редицата обаче, в които нито един от аргументите на „държавните мъже“ (да не се бъркат с истинските) не може да бъде определен по друг начин, освен като идиотски. Повечето пъти доводите им имат някакво рационално зърно. Този път обаче *проблемът с логиката също е решен*.

Първият довод е, че имало криза и затова нямало пари за болници. Хубаво, но нали догодина обещаваме да няма криза? Тогава наново ли ще ги отваряме и пълним с доктори, легла и спринцовки? И как така, рожбо, няма пари, че ти не четеш ли билбордовете на банките, за които сигурно са отишли пари за стотина линейки – „едно птичнце ми каза, че имаш нужда от пари“ (ДСК), „имате нужда от парични средства за покриване на текущи нужди?“ (Раифайзен), „осигурете средства за Вашите проекти и нужди“ (Уни-кредит)? Или банките имат пари за мен, индивидуалния кредитополучател, а за държавата нямат. Чини ми се, че когато индивидуалният кредитополучател е станал по-надежден платец от дър-

жавата, е време да закрием една държава, пък да си оставим 70-80 болници, за които ще плащаме със „средствата за нашите проекти и нужди“.

Вторият зашеметяващ извод на фатмаците от правителството е, че част от болниците били „фалирали“. Как ще фалира един доктор? Един магазин ще фалира, ако в него не влизат купувачи или ако влизат, купуват гроболи. Ако при един доктор не влизат болни или влизат само да им премери кръвното, това е най-великият доктор на света, защото явно знае как да си пази хората здрави. Вместо да прати групите да се учат от него, нашият фелдфебел, положил по погрешка хипократова вместо военна клетва, го праща да сади лук. За него явно докторът си върши работата, когато погържа постоянен поток от преживящи се клетници. По логиката на държавата и капитала е така – докторът е просто продавач на хапчета и ако не продава достатъчно – „фалира“. За нормалните (не „държавните“) хора обаче не е така – богатството на един доктор е обратно пропорционално на броя на болните му подопечни.

Третата класика на кретенизма е, че в някои градове имало твърде малко хора – например 3 хиляди души в Кула нямали нужда от болница. Същият този корифей при първата бърбечна криза, която получи (с удоволствие ще му я уредим), трябва да бъде пратен на опашка от 50 души пред кабинета и на всеки влизащ преди него да повтаря през зъби „опашка от 50 души е по-лошо от опашка от 2 души“.

Дори в държави, пред които изобщо не се прехласвам, но явно имат по-малко старшини-министри, качеството на здравеопазването се оценява именно по тези неща – колко лекари са осигурени на едн колко си пациенти, колко скенера, колко болнични легла, колко близо е най-близкият лекар, за колко време колко пациенти може да обходи, от всички възрастни хора, за които отговаря, колко имат високо кръвно, колко често постъпват с оплаквания – логични неща. В най-фатмашките страни обаче качеството на здравеопазването е онова, което винаги се повишава по гумите на протаката министър след поредното му изсмукано от пръ-

стите оправдание да не си раздвижи дебелия задник да намери средства и начин да свърши работата, за която уж твърди, че е пратен. А поредните простотии на простаците министри явно са станали много, щом сме я докарали до „фалирали“ болници и „преформатиране на системата“.

Във вълшебната приказка за държавата това била нейната функция – ганъците да стигат за всичко необходимо, а когато няма за нещо, да вземе от други държави (или банки) – външен дълг – или от бъдните поколения – вътрешен дълг. Щом хората си решат необходимостта, ще работят повече и по-добре и ще покрият „дълга“. Вълшебната приказка обаче свърши. Сънчо мина, идва информационната емисия: водеща новина – държавата е дебил, който на две магарета сено не може да раздели, ако не му платиш един сеновал под формата на консултантски услуги и после не си разделиш сено сам.

Дано след цялото закриване си оставят един психодиспансер, защото там ще ги пратим министрите, че имат неотложна нужда от специализирана помощ. •

А. Ванчев

ПО СЛЕДИТЕ НА БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗВАЩИТЕ

Бъдещето на пенсионерите

Държавата ли е виновна за всичко?

Тазгодишното разпределение на постната държавна софра задели малко повече за пенсионерите от друг път. Шоуменът на България Бойко Борисов отчита дейност с пълна сила: около 12% от държавния бюджет или около 4 милиарда лева ще отидат за пенсии¹. Към средата на годината се очаква хората над 70 години да получат добавка от 50 лева над пенсията си². Добавката беше обещана за 1 януари, но финансистите решиха да почакаат, може би с надеждата парите за изплащане да намалее малко по естествени причини. Друг подарък бяха парите по Коледа – милион и сто хиляди пенсионери с пенсии под 200 лева взеха по 25 лева подарък от държавата³.

Светилата на българската икономика традицион-но не останаха във възторг:

„Общо взето това е цялата логика. За да си позволим да плащаме 20% по-високи пенсии по време на криза, трябва да има по-ниски разходи за другите бюджетни сфери. Икономическата логика ни казва, че в криза няма пари за всички, а политическата логика е решила, че пенсиите са най-голям приоритет.“⁴

И както се полага на толкоз умни хора, и този път са прави. Ходът на правителството е чисто политически. Освен за пенсии, повече пари тази година ще има и за магистрала и туризъм⁵. За сметка на това в образованието тече реформа „Сатър“⁶, а в страната болница след болница затварят врати⁷. Тъй че не можем да обвиним правителството в пристрастия към социалните разходи.

Но правителството си е направило елементарната сметка, че е много по-изгодно да се купи пенсионерски глас с 25 лева увеличение, отколкото да си вдигне авторитета пред хората, като финансира болници и университети. Защо-

то пенсионерите са докарани дотам, че ако държавата им подари по една вечеря в прилично заведение месечно (толкова може да се купи с тези пари), те ще го отчетат като забележителен прогрес.

Според НСИ 17% от пенсионерите у нас живеят под прага на бедността⁸. Това звучи като подигравка, при положение че линията на бедността у нас е 211 лева за 2010⁹, а в началото на годината както отбелязахме, поне 1 100 000 души (около половината пенсионери) са взимали под 200 лева. Но без значение как се надцакват НСИ и Бойко, смело можем да твърдим, че положението на пенсионерите не е розово. 300 лева пенсия, прибавени към 200 лева заплата, не стигат на един пенсионер в провинцията да живее нормално¹⁰, какво остава за пенсионер в столицата, който е принуден да живее със заплата си от 200 лева?

Правителството, разбира се, има решение (то ако си признае, че няма решение, направо трябва да си ходи). Решението е в комбинация

между увеличаване на пенсионната възраст и увеличаване на изискването за трудов стаж. По този повод вицепрезидентът на „Подкрепна“ коментира: „Да избирам между вдигането на възрастта и вдигането на стажа е като да избирам дали да ме обесят или да ме удушат“¹¹. Пенсионната възраст вече е 63 години за мъжете и 60 за жените. Необходимият трудов стаж е съответно 40 и 37 години. При средна продължителност на живота в България от 73 години излиза, че работиш 40 години, а ти плащат 10.

Ако разсъждаваме според техните правила – да разпределят само парите, до които са се докопали, без да пипат мутрите, управляващите наистина нямат избор. Работещите в България са около 2,5 милиона души, грубо пресметнато те трябва да издържат още толкова пенсионери. А средната работна заплата у нас е 606 лева¹². Ако се сложи в сметката фактът, че от работещите се очаква да издържат по едно дете, излиза че пенсионерите няма какво

толкова да се оплакват от средната пенсия, която ни обещаха да стане 270 лева през идната година.

Тоест, проблемът не е в това, че работещите не плащат. Проблемът е, че „40 години непрекъснато всеки божи месец всеки един от нас дава **безлихвени безвъзмездни** суми на държавата, а тя 40 години **безотчетно**, некомпетентно, ненаказуемо разполага с парите ни и не ни ги връща адекватно... Най-големият крадец и преспяник в областта на пенсиите е самата държава“¹³.

Повечето от днешните пенсионери са строили държавата на „развития социализъм“ под ръководството на „номенклатурните кадри“. Днес държавата се нарича капиталистическа, а собственици и управници са същите тези „кадри“. При това положение мисля, че е ясно кой трябва да плаща пенсиите на хората – не тези, които работят с двете си ръце, а онези, които откраднаха построеното с труда на пенсионерите.

Това не може да стане, докато зачитаме собстве-

Антифашистки отпор в Атина и Дрезден

и нацистко шествие в София

През месец февруари проявите на крайнодесните лумпени по цял свят се активизират неимоверно. Но докато в София расатевици, наци-съпротиви и други неофашистки организации необезпокоявано проведоха своето шествие, то в други страни, където споменът за крайнодесните изпълнения е все още много силен, подобни прояви бяха блокирани още в зародиш.

На 13 февруари тази година БНС и други фашизоидни (но представящи се за „патриотични“) групи проведоха поредното си шествие в чест на ген. Христо Луков – историческа фигура, която целят да реабилитират. На историците личността на генерала е напълно известна – преди и по време на Втората световна война Луков е лидер на Съюза на българските национални легиони – фашистка организация и ясна опозиция на царския режим, настояваща за още по-тясно сближаване с нацистка Германия. На тазгодишното шествие се събраха около 200 души с повече или по-малко фашизоидни идеи. Обществото посрещна този факт с пълно мълчание – нямаше почти никаква

реакция от медиите, политици или неправителствени организации. На самия „Луков марш“ присъстваха и представители на чужди квазифашистки групи от Италия, Испания, Германия, Швейцария, както и румънците от „Ноуа грепта“ – организация, която претендира за присъединяването на Южна Добруджа към Румъния!

За съжаление за втора поредна година на това шествие присъстваха и представители на палестинската общност (като политически виждания близки до организацията „Фатах“). Тази статия не цели да прави анализ върху късата памет на българската народопсихология, а просто да илюстрира какво е положението у нас и в други страни. Затова отговорът на въпроса защо неофашисткия марш беше разрешен и срещу него противоедействие нямаше оставям за друг път. Но преди да видим какво се случи на същия ден в Дрезден, Германия и в началото на февруари в Атина, Гърция, само ще добавя, че на въпросния „Луков марш“ са шествали също така и хора, пряко замесени в побоищата над леви активисти и малцинства – хора,

чието място би трябвало да бъде не на улицата, а в затвора!

По същото време на 13 февруари в Дрезден, Германия обикновените хора като цяло успяват да предотвратят неонацистко шествие, отбелзващо годишнина от бомбардировките над Дрезден.

Тогава в града трябваше да се проведе ежегодният „траурен марш“ на немските неонацисти във връзка с 65-годишнината от дните на бомбардировките върху града от авиацията на съюзниците. Трябваше да се проведе, но не се провежда. Граждани, политици, обществени деятели, активисти от различни антифашистки обединения блокират историческия център на Дрезден, за да не могат неонацистите да минат оттам. Антифашистите барикадират и покриват със сегашни живи вериги всички улици около гара Нойщад, където неонацистите се събират. Маршът завърши, без изобщо да е започнал.

Неонацистите правят тези „траурни маршове“ не за първи път, опитват се да представят бомбардировките като „бомбен гено-

цид над немците“. По време на въздушните нападения на 13 и 14 февруари върху Дрезден са изсипани 3700 тона бомби и са загинали по различни данни от 25 до няколко хиляди души. Бомбардировката се превръща в една от най-разрушителните в историята, а необходимостта от военна гледна точка се оспорва и до днес. Всъщност никога в Германия не поставя под съмнение необходимостта от почитане паметта на жертвите, а по-скоро у мнозина се появяват възражения от факта, че неонацистите се опитват да „приватизират“ тази траурна дата и да използват паметта на загиналите като възможност още веднъж да заявят публично за себе си. За осуетяването на шествието е започната мобилизация „отдолу“. В интернет се появяват огромно количество призови да се отиде в Дрезден и да не се допусне неонацисткия марш под общия лозунг „Нито педя земя за фашистите!“ В мобилизацията участват не само автономни антифашистки младежки групи, но и леви (Die Linke), умерени (SPD), еколози, анархисти и просто жители на

града. По гумите на кореспондента на РИА Новости Татяна Фирсова като цяло на 13 февруари реда в Дрезден охраняват около 8000 полицаи от цяла Германия – с две хиляди повече, отколкото при визитата на американския президент Обама през лятото на 2009 година.

Със своите действия антифашистите успяват да спрат планирания нацистки марш. При опита на неонацистите да започнат марша от района на Нойщад в центъра на града там вече се намират повече от 10 000 души, които просто не пропускат колоната на маршрута. Сборният пункт на крайнодесните се оказва фактически отрязан, не само че е трудно маршът да започне, но участниците не могат и да стигнат до въпросното място. След като са блокирани улиците, водещи към гарата, много неонацисти започват да се изтеглят към гара Нойщад покрай кордоните на левите. Тук и възникват някои сблъсъци: на една улица антифашистите преобръщат и разбиват камион, с който няколко неонацисти пътуват към

» » продължава на страница 4

ПО СЛЕДИТЕ НА БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗВАЩИТЕ

Бъдещето на пенсионерите

Държавата ли е виновна за всичко?

ността на забогателите в годините на „прехода“. Два милиона и половина пенсионери приемат извинението „няма пари“ и си кротуват в панелките, а в същото време край тях минават автомобили, струващи по 1000 пенсии¹⁴. Управляващите продължават традицията на предишното правителство да прехвърля данъчната тежест от печелещите към работещите¹⁵. Продължават и традицията да разпродават за жълти стотинки и последните държавни имоти – от магистралу до паркове. Нямат никакво намерение да потърсят „изчезналите“ пари, които държавата е взела от днешните пенсионери с извинението, че осигурява старините им. При това положение „специалистите по икономика“ имат наглостта да обясняват, че „няма пари“, защото хората „лъжат колко получават“¹⁶.

Но докато наглостта на управляващите и икономистите може да бъде обяснена с това, че си защитава интереса, по-трудно е да се обясни пасивността на пен-

сионерското съсловие у нас. Без претенции за изчерпателност и информираност, ще нахвърлям няколко причини, повечето от които могат да бъдат отнесени към обществото ни като цяло.

На първо място, вездесъщата липса на алтернатива. Реално никога не обещава повече от огризките, които Борисов хариза на бабичките. Защото никога в България няма кураж да обяви, че ще вземе парите на милиардерите и ще върне печалбите от предприятията в държавната хазна. А и да го обяви, не би имал шанс да спечели изборите. Затова и пенсионерите няма как да го изберат.

На второ място идват манипулациите и социалното разслоение на съсловието. Дори и да не работят, пенсионерите са по-податливи на съвременните манипулативни техники, отколкото по-младите поколения. В самите пенсионерски среди има доста хора, които взимат далеч повече от минималната пенсия – не само миньори и моряци, но също маса номенклатурчици, во-

енни и полицаи. Това са все хранени хора на бившата и на настоящата власт, хора запазени и все още дейни, които нямат никакъв интерес да се пиша статуквото.

Последен по ред, но според мен първи по важност е фактът, че днешните пенсионерите не гледат в бъдещето си. Те са пасивни не само поради природното естество, израснали са във време, в което да се опитваш да промениш бъдещето си се е приемало за грях. Бъдещето ти е било предварително определено от едни други хора, нависоко и надалеч, и недоволството е струвало скъпо.

Като прибавим към всичко това факта, че една радикална промяна на системата¹⁷ би застрашила поне в краткосрочен план и малкото, което държавата им гарантира, като сложим факта, че управляващите все пак няма да ги уморят масово от глад, мисля че можем да разберем по-добре пасивността на пенсионерите. Не можем да очакваме от тези хора да рискуват мизерстването през

малкото останали им години в името на бъдещето на онези внуци, които и бездруго търсят начин да се разкарат от България. Промяната не може да дойде от тях. Ако нещо може да се промени, то може да стане само когато внуците се запънат като магаре на лег и кажат „Това е моята родина, а не магистрала за Мара Отварачката!“ •

Златко

БЕЛЕЖКИ

¹ Доклад към проекта на Закон за държавния бюджет на Република България за 2010 година, от сайта на Министерството на Финансите, стр. 56

² ecop.bg, „Акценти от бюджет 2010“

³ „25 лв. коледни добавки за 1 млн. 100 хил. пенсионери“, в. „Труд“, 13 декември 2009

⁴ „Бюджет 2010: Увеличените пенсии орязаха парите за други сектори“, Георги Ангелов, в. „Труд“, 23 ноември 2009

⁵ „Бюджет 2010 – повече пари за магистралу, по-малко за здраве“, в. „Сега“, 8 ноември 2009

⁶ „Още за последиците от Програмата „Сатър““, 10 февруари 2010, Ингимедия – България

⁷ „Интервю с Нанев: приватизира болниците сега“, в. „24 часа“, 5 февруари 2010

⁸ „Данни за доходите и разходите на домакинствата през 2009“, сайта на НСИ

⁹ „Линията на бедността достигна 211 лева“, dnes.bg, 28 октомври 2009

¹⁰ Според гумите на самия човек пред радиопредаване ЕРА, 11 февруари 2010

¹¹ „Последно изстискване“, в. Капитал, 23 януари 2010

¹² Всичко това са данни на НСИ

¹³ Цитатът е от анонимния блог „Любопитство“

¹⁴ Според в. „24 часа“ от 1 декември 2009, бентлиото на известната фолк звезда Мара Отварачката струва около 400 000 лева или според горните статистики – 2 000 пенсии.

¹⁵ Пресен пример е почти двойното повишаване на минималния осигурителен праг в някои браншове

¹⁶ „Лъжци... по буквата на закона“, Петър Ганев, ИПИ

¹⁷ Както видяхме, такава промяна би включвала като минимум експроприацията на имуществото и средствата за производство, притежавани от хора, чиято въоръжена армия от охранители е по-голяма от армията и полицията на държавата взети заедно

НОВИНИ

АНАРХИЗЪТ ПО СВЕТА

Анархистически идеи в Индия

предмети по полицията и чупели автомобили и витрини на магазини. Демонстрацията е организирана от Антиолимпийската мрежа като призив срещу капитализма и „има за цел да разтърси бизнеса на първия ген на Игрите“, според съобщение в местните медии. Организацията обединява защитници на различни каузи – от природозащитни до икономически. Сред тях са както представители на индианското население, което претендира за собствеността си с мотото „Не на игрите върху откраднатата земя“, така и активисти от движението „Домове, не игри“, които изтъкват, че в олимпийското домакинство се влагат огромни суми, които биха могли да отидат за направата на общински жилища. •

Великобритания: гържавните банки – на хората

Консерваторите, които водят в проучванията преди вота във Великобритания, обещава на избирателите си „народна банкова премия“. Опозиционната британска Консервативна партия обяви, че планира да насърчи данъкоплатците да купуват дялове в банки, които са били частично национализирани по време на финансовата криза, предаде Ройтерс. „Данъкоплатците спасиха банките, затова заслужават „народна банкова премия“, когато дойде времето за продажба на гържавните дялове“, заяви Джордж Озбърн, който вероятно ще стане финансов министър, ако консерваторите спечелят изборите.

Въпросните банки са „Роял банк ъв Скотланд“, в която гържавата има дял 84%, и „Лойдс“, където гържавното участие е 41%. Планът предвижда възможност гражданите да стават акционери в гържавни банки при облекчени условия, с предимство на по-младите хора и на тези с по-ниски доходи. С него консерваторите искат да спечелят подкрепата на избирателите, разгневени от разкритията за огромните премии на банкерите, смятани за главни виновници за рецесията и закриването на стотици хиляди работни места. •

В Индия анархизмът никога не е имал точно това име. Влиянието на анархизма в Индия е преди всичко върху движенията за национално и социално освобождение.

Антиправителствена философия в гревната индуска идея

В гревната индуска идея се крие предшественикът на идеята за едно общество без гражданство. „Сатя Юга“ често е описвана като възможно анархистко общество, в което хората се управляват въз основа на универсален закон „дхарма“. Но докато обществото без гражданство се разглежда като възможност, голяма част от индуската политическа идея се фокусира върху вродената зла природа на човека и следователно върху божественото право на царете да управляват толкова дълго, колкото да предпазят хората от злото; в случай, че царете не управляват въз основа на „дхарма“, „правилата на науката“ допускат, че е по-добре да няма цар, отколкото да има такъв, който няма дисциплина. Това контрастира със западните понятия за всеобщото божествено право на

царете, независимо от последициите.

Ганди и анархизмът

Джордж Уугкок твърди, че Махатма Ганди се е идентифицирал като анархист. Ганди декларира: „Държавното зло не е причината, а резултатът от социалното зло, както морските вълни са резултатът, а не причината за бурята. Единственият начин за излекуване на заболяването е чрез премахване на самата причина“.

Виждането на Ганди е, че насилието е източник на социални проблеми, а гържавата е проява на това насилие: „Държавата е идеална и не използва насилие там, където хората са управлявани най-малко. Най-добрият подход към най-чистата анархия ще бъде демократия, основана на ненасилието“. За Ганди начинът да се постигне такова състояние на общо ненасилие е промяната на съзнанието на хората, а не промяна на състоянието, което управлява хората. Самоуправлението е принцип от неговата теория за пасивна съпротива. Това самоуправление започва от отделния човек, след това отива до селско ниво,

а после и на национално ниво; основното е моралната автономия на индивида, която е над всички други фактори.

Той изказва мнение, че отделното мнение е далеч по-добро и полезно от това на по-голямата част от населението, ако становището на мнозинството е неправилно. Съответно той отхвърля и парламентарната политика, и нейните инструменти за легитимация – политическите партии. Ганди също обсъжда книгата на Лев Толстой „Божие царство е във вас“ като книга за практическа анархистическа организация.

Бхагат Сингх

През 20-те години на XX век анархисткото движение

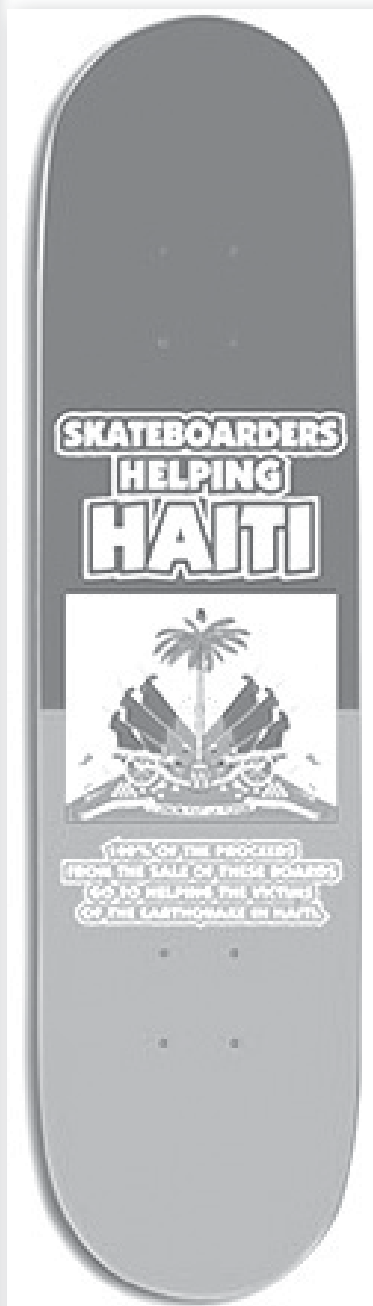
ние е представено от един от най-известните революционери на индийската борба за независимост – Бхагат Сингх. Изучава трудовете на Михаил Бакунин, Карл Маркс, Владимир Ленин и Лев Троцки. Сингх пише в статия: „Крайната цел на анархистите е пълна независимост, при която никога няма да бъде луг за пари. Няма да има вериги по тялото или контрол от страна на гържавата“.

В средата на 1920 г. Сингх започва въоръжаване на населението и организира народни милиции срещу британците. От май 1928 г. до септември 1928 г. публикува няколко статии за анархизма в периодичното пенджабско издание „Курти“, в които се приравнява традиционната индийска идея за „универсалното братство“ с анархисткия принцип „без управници“. Въпреки, че е повлиян от трудовете на Ленин и Троцки, Сингх никога не се присъединява към Комunistическата партия. Анархистките идеи изиграват важна роля както в Гандисткото, така и в Сингхисткото движение за безвластие.

www.wikipedia.org
Превод: Инферно

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО В ХАИТИ

Хаитянска благотворителност

В последните дни медиите се надпреварваха да бъдат какви ли не кампании за помощи за хората от Хаити след ужасяващото земетресение там.

Нямаше как да не направи впечатление непрестанното повтаряне на името на една от световните благотворителни организации, която дори си е направила труда да поръча тениски за самата кампания, на които виждаме логото на самата тази организация и с големи букви изписано нейното име – „Unicef“.

Несправедливо ми се струва концентрирането на вниманието на хората конкретно към тази трагедия, пропускайки удобния момент да се споменат други трагедии и кризисни райони.

Жертвите в Хаити по последни данни са около 110 хиляди души. От инвазията на САЩ в Ирак са загинали между 100 и 220 хиляди. В Афганистан само цивилните жертви са между 12 и 32 хиляди, от които 9% са деца! Преди 30 години „хуманитарната“ агресия на групата свръхсила СССР в същата страна донесе смъртта на между 600 000 и 2 милиона цивилни. Цивилните жертви на чеченските „антитерористични“ войни на Москва наброяват между 40 000 и 100 000 души.

Да сте чули за мащабна дарителска кампания за тези жертви? Организаторите на тези кампании едва ли биха обвинили официално за тези жертви някоя от световните свръхсили.

Много лесно и удобно е, когато извършителят на убийствата не може да бъде посочен и обвинен. Много по-трудно е, когато този извършител не е природата, а конкретни хора, гържави или организации. Тогава нещата стават лични и

се внимава какво се говори и прави, защото всеки знае: „днес в Ирак, ама утре може и пред моята врата да дойде същият“.

Не ме разбирайте погрешно. Аз също съм съпричастен към случващото се, също съм за благотворителността, но нека запазим погледа на хората към цялостната картина, а не медийното да се отклонява вниманието само в посоката, която е актуална, която няма да навреди на силните на деня. Дори да си кажем „Добре, това е актуално, случи се скоро, за това се говори“, пак някак си ми се струва нечестно да не се споменат покрай него и другите кризисни моменти в днешната действителност. •

Sickboy и CM

Вляво: Купи си скейтборд за... Хаити.
Вдясно: „Криза“ означава „възможност“... за пропаганда.
Китайският спасителен екип вее флага на народната република при пристигането си в Хаити.

Бунтовният месец март

Твърде дълго е мартенският календар с дати, които ни подсещат да се върнем към хора и събития, важни за нашите идеи и действия. Трудно е да поберем значението на много от тях в малкото каре на последна страница. Те са развълнували и продължават да вълнуват мнозина наши читатели и често са били подтик да прегърнат идеите на свободата и социалната революция. Затова и често се случва да ни „кастрият“, че историческата ни част „олеква“, ако пропуснем да пишем за тези неща, още повече, че те прилежно и до ден днешен са погребвани от купешката и казионна историография.

На 18 март 1871 е обявена Парижката Комуна

Комуни биват обявени също така в Лион (където участва и Бакунин), Марсилия, Тулуза, Нарбон, Сен-Етиен, Льо Крузо... Поредица от събития, които вдъхновяват и най-дейните революционери (Левски, Ботев, Герджиков...) на отдавна колонизирани от Османската империя балкански народи в борбите им за освобождение. Сред резултатите от това влияние ярко се откроява Странджанската комуна.

На 1 март 1921 въстава Кронцаг

Моряците и войниците от Кронцагската крепост въстават срещу болшевишката диктатура.

За истинското лице на „червената народна демократия“ дори още в тези ранни години можем да съдим от Резолюцията на общото събрание на разбунтуваните се екипажи на 1 и 2 линейни кораби от 1 март 1921, която отхвърля болшевишката власт и постановява:

- *Свобода на словото и печата за работниците, селяните, анархистите и левите социалистически партии...*

- *Свобода на събранията, професионалните съюзи и селските обединения...*

- *Освобождение на всички политически затворници от социалистическите партии, а също и всички работници и селяни, червеноармейци и моряци, затворени във връзка с работническите и селски движения...*

- *Избор на комисия за преразглеждане на делата на изпратените в затвори и концентрационни лагери...*

- *Закриване на всякакви ПОЛИТОДЕЛИ, тъй като ни-*

коя партия не може да използва привилегии за пропаганда на своите идеи и да получава от държавата средства за тази цел.

Тези „контрареволуционни“ идеи звучат толкова страшно за лениновите палачи, че болшевишката партия нарежда въстанието да бъде удавено в кръв. Много червеноармейци отказват да участват в погрома и за потушаването на бунта са изпратени направо делегати на X конгрес на болшевишката партия.

На 26 март 1923 са извършени „ямболските кланета“ срещу анархистите

Правителството на Стамболийски нарежда на народа да си предаде оръжието. Ямболските анархокомунисти яростно се възпротивяват, като изтъкват, че това е безумие пред лицето на яростно въоръжаващата се и подготвяща се за преврат фашизирана военна клика.

На 26 март се провежда митинг против наредбата. Митингът е разпръснат с куршуми и бомби от полицията, по-късно пристига военен ескадрон от Сливен

и целият град е блокиран. Започват масови арести и разстрели. От близо 80-те убити и ранени, 30-тина са изтъкнати анархокомунисти, които са навързани и разстреляни в двора на кавалерийските казарми без съд и присъда. Две момчета, едното от тях 14-годишно, успяват да се измъкнат от трапа с труповете, но на следващия ден главорезите ги намират отново и ги убиват.

На 10 март 1945 – изкореняването на анархизма в България

В Княжево до София е свикана национална конференция на ФАКБ, която да приеме проект на програма за организация. Подготовката и самата конференция преминават нелегално, но откриването ѝ е обявено публично.

В момента, в който започва да говори първият делегат, нахлува полиция. 86 делегати са арестувани. Загържаните са закарани в столичния следствен арест. Там им се удава да установят връзка един с друг и да продължат работата на конференцията. Делегатите приемат решение за

възобновяване на издаването на ежеседмичник и избиране на негов главен редактор и секретар на ФАКБ. През пролетта на 1945 г. по решение на ЦК на Българската работническа партия (партията на българските сталинисти) десетки делегати от конференцията са изпратени в новия концлагер в Дупница, където някои от тях прекарват до 6 месеца.

Това е първият удар, нанесен на анархистите от сталинския режим. Властите разгръщат кампания против анархистите. Още през януари 1945 г. проправителственият вестник „Знаме на труда“ ги обвинява в „услуга на фашистите“. На 5-та конференция на РМС (младежката организация на БРП), 28-29 март 1945 г., секретарят на съюза заявява: „Оформилата се анархистическа опозиция води антинародна дейност. Централният комитет на БРП и Националният комитет на Отечествения фронт решават да забранят техните организации. Никакво легално съществуване на техните проявления. Идеологическото разобличаване на анархистите като съюзници на фашизма. Пълна ликвидация...“ •

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

По повод „Каква програма ни трябва“

Другари, аз съм в възторг от големия интерес и загриженост на другарите от ФАБ и движението за отдавна твърде нужната и закъсняла ПРОГРАМА. В своя апел към ФАБ и Анархисткото движение в България, поместен в „Свободна мисъл“, аз призовавах за бързо действие в тази насока, докато още се намират стари изпитани другари в дългогодишната организационна борба, добре запознати теоретично и принципно със съкровището на анархисткия идеал и принципи.

В нашия идеал много термини, прогнози, обяснения и мисли за бъдещи действия не са вече толкова реални, практични и съвременни при днешните условия на бързи промени на човешкия живот. Следователно много от нашите второстепенни принципи са изолирани и остарели – донякъде това е причината днес за нашата застоялост, непопулярност и обща изолираност.

Аз не вярвам, че трябва да се занимаваме въобще с основните принципи на анархизма, без които е невъзможен той. Според мен, като начало в нашите бъдещи революционни действия, ще трябва да изработим и да

„като начало в нашите бъдещи революционни действия, ще трябва да изработим и да изясним на разбран български език принципите, върху които ще работим, преди и след важните първоначални революционни събития, пред народа и нашите бъдещи съюзници“

изясним на разбран български език принципите, върху които ще работим, преди и след важните първоначални революционни събития пред народа, и нашите бъдещи съюзници.

- Какви ще бъдат нашите комуникации-сработване и с кои социални групировки, като знаем добре от опит, че сами не бихме могли да правим революция. В Испанската революция на пример анархистите, противно на нашите принципи, взеха участие в Републиканското правителство. Впоследствие това се отчете като голяма грешка – имаше

навремето една такава приказка – „по тълпан – свирка“.

- След революцията – как ще се реализира федеративното самоуправление – свободно общество? При една усложнена ситуация, каква система на покупки и продажби може да съществува, когато сме за равенство и против всякаква експлоатация? Не сме съвсем наясно по тези въпроси – как ще става обмяната вътре в страната и с външния свят – анархистичен или не – с пари, натура, купони или другояче?

- Държавната и религиозна йерархия с техните зверски институции и кон-

трол са успели да озверят човека повече от всяко друго животно. Следователно, в началото на Свободното общество не може да няма всякакъв вид криминални издънки. Ликвидирани сме вече всички репресивни институции на държавното общество – съдилища, затвори, армия и полиция, народът сам ще трябва да решава тяхната съдба. И тук трябва по точно конкретно да се обяснят нещата.

Златко споменава също така в своята статия за тежката предстояща задача на малкото другари от ФАБ – в това няма никакво

съмнение, че най-отговорната работа ще падне върху плещите на по-запознатите теоретически другари с анархокомунистическия идеал. Всички ние, останалите в движението, също ще трябва да поемем отговорност и да се задължим **морално** и **материално** да помогнем за реализиране на това идейно-организационно начинание.

Златко също предлага за вземане решение и осъществяване на горната извънредно важна идея, да се свика събрание или даже конференция. Позволете ми да кажа тук две думи по този най-важен организационен въпрос: организационни решения от този мащаб и важност, не може и не трябва да се взимат от няколко другари, пък колкото и да са добри и запознати идейно с всички въпроси на нашето движение за бъдещи действия. Това е работа и общо дело на всички нас, работни пчелки на нашето безвластническо движение. Само **конгрес** или най-малко **конференция** на всички съюзи и организации ще трябва да реши въпроса за бъдещата Програма на безвластническото движение в България. •

Златко Златков
Нова Зеландия

Революция или бавна смърт

Днешният свят, яхнат от сегашния световният властелин САЩ, препуска бясно право към пропастта, прищипван от заслепеня от алчност и имперски амбиции свят на власт и пари. Една перспектива, дошла в резултат на опита да бъде наложен Новият световен ред на глобализацията върху индивида и обществото, целяща светът да преклони гръб пред безумната алчност на международния корпоративен капитал и вечния му съюзник – държавната власт. В името на нейно „величество“ – печалбата, всички средства, помагачи в трупането на пари (в и без това тлъстите банкови сметки), не само са позволени, те са задължителни! Безумната експлоатация на природните ресурси и отпадците на промишлената дейност, отделили в пъти над допустимото, превърнаха водата, земята и атмосферата в огромен контейнер за вредни боклуци. Най-големите промишлени замърсители са от страни с водещи военна и имперска политика. САЩ станаха причина за появата на глобалния световен тероризъм. Сега воюват уж срещу него, а реално търсят полигони, където да „консумират“ и пласират производството на военната индустрия.

Ураганът на Глобалната икономическа криза връхлетя света след като треската за бързи печалби чрез търговия с акции на борсата, обхвана голяма част от средната класа, наду балона толкова в безграничната алчност, че той се спуска с гръм и трясък! Този финансов колапс помете надеждите на средната класа за лесно замозване, което да я изтласка нагоре в обществото, където заема мястото на буфер между бедни и богати! Защо трябва да се стига до такива сътресения, за да разберат болшинството от хората, че пътят към подобряване на социалния и икономически статус минава през тотална промяна на формата на икономическите отношения между хората?! Настоящото социално-икономическо статукво е построено така, че парите винаги отиват при пари. Много богатите печелят още дори и по време на такава световна криза за сметка на останалата по-голяма и по-бедна част от обществото, която обеднява още повече. Сегашната икономическа криза вече започна да отшумява при големите финансови акули, но на каква цена! „Оздравителните“ финансови планове на големите международни корпорации в същността си просто включва-

ха една основна мярка – закриване на по-нерентабилните сектори, което неизбежно означава масови съкращения на работниците в закритите производства. Така на улицата вече се озоваха стотици хиляди, а първа предстоят още съкращения. Изведнъж броят на безработните се увеличи толкова, че можем да говорим за поява на нова социална класа – от декласирани аутсайдери, лумпенизиран пролетариат, който ще изпадне в блатото на отчаянието и гнева, породени от перманентната мизерия и страха от утрешния ден. Рекламирамата от послушните на властта американски медиуми поредна илюзия, параван на истинските цели на САЩ, рисувана в розови краски идилия като идеален пример за новия икономически, социален, културен модел на световно, съвместно съжителство между народите, претърпя тотален банкрут. Вълшебната гума, звучаща като заклинание за решаване на всички световни проблеми – „глобализация“, – постепенно разкри своите „прелести“.

Воината срещу „световната“ заплаха на глобалния тероризъм отдавна разкри истинската ѝ цел – утвърждаване на световното военно и икономическо господство на САЩ чрез завладяване и превръщане в колониялна страна на богатия на петрол Ирак. Вече повече от 10 години проблемът за глобалните промени в климата тревожи сериозно почти цял свят. Почти, защото в САЩ едрият корпоративен финансов капитал е основен причинител със своите огромни промишлени комплекси, заели челните места по отделяне на вредни емисии, влияещи на глобалното затопляне. САЩ редовно участват със свои държавни представители на конференциите, посветени на проблема. На практика обаче поддържането на затоплени отношения с американските корпорации, винаги щедри спонсори на предизборни кампании, е по-голям приоритет в политиката на САЩ. Затова и тези международни срещи завършват само с пожелания, но не и с конкретни ангажименти. Финансовият срив на борсовия спекулативен капитал, започнал от САЩ и обхванал целия свят, доведе до най-голямата икономическа криза от времето на Великата депресия през миналия век, пак започнала от САЩ. Прехваленият модел на този последен опит за реформиране на капитализма завърши с провал, а шумното сгромоляване глобалния капитализъм се превърна в отлична въз-

можност за пролог към началото на една нова Социална глобална революция, имаща немалки шансове за успех.

Условията, които могат да я извикат към живот, се крият в предстоящото изостряне на междукласовите конфликти. Те ще бъдат породени от неизбежното пресичане на основния принцип, ръководещ интересите на индустриалците в свободната пазарна икономика „минимум разходи – максимум печалби“, с вече настъпилата зора на епохата на роботронната революция в производствения процес и неговата автоматизация чрез навлизането на компютърния контрол и регулиране. Същото важи и за сферата на услугите. Това ще доведе до огромни сътресения и промени в социалната сфера, оставяйки все повече хора без работа. Техническият прогрес ще сбъдне мечтите на всеки капиталист, а те са как да плаща по-малко, как да увеличи производството и да реши накрая радикално вечния конфликт между работодател и работник, който често завършва със стачка, водеща до непревдигени загуби, резултат от неизползваното производствено време. Замяната на човешкия фактор в трудовия процес ще повиши качеството на производствения процес, намалявайки до минимум бракувания материал, резултат най-често на фактора човешка грешка. Проблемът с времетраенето на работния процес също се решава. Компютрите и роботите могат да работят без почивка много повече време от човека, чието работно време е нормирано. От всичко това може да се заключи, че при сегашния принцип на разпределение на средствата за производство и произведените блага, пропастта, дяляща хората на бедни и богати, ще се увеличава, междинната средна класа постепенно ще се прелее в редиците на бедните.

За разлика от капиталистическия принцип, принципите, залегнали в основата на социалното общество, са общо ползване и притежание на средствата за производство и произведените блага. Така при една социална промяна, която отнеме всеки вид собственост – частна или държавна, – заедно със средствата за производство в полза на обществото, роботронната революция не само че няма да застраши социалния статус на работника, но и ще доведе до едно огромно облекчаване на производствения процес. Всеки гражданин ще има гостатъчно свободно време да се занимава

освен с труд и с друга дейност, към която има афинитет. Хубавото е, че това звучащо като утопия велико учение, веднъж вече реализирано в Испания, с оглед на случващите се катаклизми, става все по-реалистично.

Надигналата се ярост и отчаяние на обикновените хора днес по света за пръв път са достигнали такъв предел на гняв и недоволство от времето на 1956 г., когато унгарският народ извърши своя велик подвиг, изправяйки се сам срещу кървавата большевишка тирания. Този бунт, еволюирал до Социална революция, беше удавен в река от кръв от войските на большевишката съветска армия. В началото на държавното насилие стои грабежа и лъжата! В началото на социалното освобождение стои вътрешният порив на личността за социална справедливост и вродената нетърпимост към потисничеството на човек от човека. Висшият духовен стремеж към промяна, съчетан с чувството за непримиримост и готовността да застанеш открито зад омразата си към политическата и икономическа тирания и да изразиш своя протест, запалват искрата на гнева. Искрата на гнева, която дълго клопочи и кипи в гърдите, докато настъпи решителният момент сътръжната ярост да избухне в пожара на бунта! Моментът, в който всички обединени от една Идея, една Воля, една Цел, поискаме радикална промяна – тук и сега – веднага! Понякога тези моменти се чакат дълго и пропускането на такъв исторически шанс е лукс, абсолютно недопустим, напразно престъпление срещу застрашеното бъдеще на човешкото общество!

Заслепен в алчността си и в преследване на имперски амбиции, държавните главорези гарантират чрез военното насилие запазването на сегашното статукво. Нека ние противопоставим на войната стихията на революцията. Днес обаче плановете на американската империя са провалени от алчността на собствените ѝ финансови крале, които сами поставиха основите на бурята, която ще преобърне днешния свят на ограбване и потисничество! Настоящата вълна от съкращения, предизвикани от кризата, ще продължи със замяната на човешкия труд в полза на производствена рационализация. Така на улицата ще бъдат изхвърляни все повече работници, което ще доведе до огромен проблем в социалната сфера. Но нека! Нека неспособността на държавата и ка-

питала да се справят със ситуацията, която сами създадоха, бъде видяна от света, както и тоталната абдикация на държавната власт от нейните социални функции и очевидната идейна импотентност пред лицето на огромната социална криза. Най-важният принцип, залегнал в основата на буржоазната държава – да защитава правото на частната собственост, – неизбежно влиза в разрез със социалното регулиране в разпределението на богатата съобразно принципите на обществените нужди: „на всеки според нуждите, от всеки според способностите“.

Настоящият модел на социално-икономическо развитие неминуемо ще доведе до крайна поляризация в разделенията на обществото на две групи. Едната, която като брой е едно нищожно малцинство, ще концентрира в ръцете си огромни богатства, резултат от навлизането на компютризираната и автоматизирана система в процеса на производство. Ще се стигне до парадокса, пряк резултат от принципа на свободния пазар, огромни маси от хора да гладуват, докато гледат как се изхвърля застоялата, развалена храна в количества, които биха могли да нахранят цялото гладуващо човечество! А капиталистът ще търпи постоянно загуби. Положението, в което ще изпадат, няма да им остави избор. Единственият изход за тяхното оцеляване ще бъде една революция – революция, която ще има смисъл единствено ако победата над обществените потисници – политици, капиталисти, за чиято сигурност се грижи репресивната военно-полицейска система, бъде пълна и необратима, и върху руините на старото прогнило общество бъде изградено самоуправляващото се общество, което ще премахне статуквото на роби и господари и границите дялящи народите.

Основа на обществените отношения ще станат всеобщата солидарност, взаимното зачитане на личната и колективна свобода и права. В икономиката ще изчезне експлоатацията, заедно с премахването на всеки вид държавна или частна форма на собственост. Обществото ще се превърне в колективен притежател и стопанин на собствеността, земята и средствата за производство. Едно общество, което ще бъде основано на принципа на доброволни федеративни отношения между отделните автономни общини. •

Вигемир Черняков

Кой сте вие, доктор Маркс?

„Искам да изложя една своя идея, която може би няма да допадне на мнозина от самоопределящите се за анархисти. Тя е свързана с частично коригиране на отношението ни към Маркс, марксизма, неомарксизма. Разбира се, сталинският модел на социализъм не влиза в това число, защото според мен той е израждане на лявата идея и е най-обикновена форма на държавна диктатура.

В някои произведения на ранния Маркс можем да открием идеала за „отмирането на държавата“, която на свой ред ще бъде заместена от федерацията на свободните производители и работници. Също така Маркс многократно подчертава, че докато има държави, винаги ще съществува и експлоатация на човека над човека; а комунизъмът е общественят строй, призван да освободи човека от гнета на Капитала. Философът Маркс използва хегеловата диалектика, за да обоснове научно неизбежната Пролетарска революция. За Хегел световната история има ясно определени вектори на своето разгръщане. В Античния свят „един е свободен“, в Средновековния „неколичина са свободни“, но след Френската революция „правовата държава дава свобода на всеки“. За Маркс комунизъмът е изводим от този хегелов диалектически метод. Той е истинският край на историята.

Но „средният“ и „късният“ Маркс за съжаление натоварват тази истинна идея с множество догматични концепти, например този за „диктатурата на пролетариата“ като преходен етап преди отмирането на държавата. Маркс се превръща в етатистки социалист, който се страхува да се откаже от идеята за нацията. Факт е, че в Прусско-френската война от 1870 г. Маркс е заем достатъчно шовинистична позиция.

Разделителната линия между истинските комунисти (анархистите) и социалдемократите е отношението към идеята за „нацията“. За нас анархистите „нацията“ изпълнява същата функция, каквато е изпълнявала религията през Средновековието – да гресира, дисциплинира и наказва.

Миро

Прочетох във форума това писмо и се почувствах задължен да отговоря на автора му.

Драги Миро,

Може би това, което излагам по-долу, няма да ти допадне, но то е направено с най-добри и приятелски чувства, каквито изпитвам към всеки млад човек, търсещ истината. Отговорът ми следва пунктовете на твоето писмо и аз няма да въвеждам в него необходимия логически ред:

1. Идеята за „анархомарксизма“ или за опитите да се подведе Маркс под общ знаменател с нас анархистите е доста стара и нямам намерение да се впускам в историята ѝ. Интересуващи-

те се от нея мога да насоча към трудовете на френския и популяризатор Даниел Герен, който беше горещ неин привърженик.

2. Принадлежността ни към анархистическото движение не е въпрос на субективно чувство. Аз не съм „самоопределящ се за анархист“, а анархокомунист, което означава, че съм приел революционната програма на това движение и работя за нейното осъществяване, като членувам в организация от съмишленици, които отговарят на същите условия/изисквания.

3. От изложеното по-долу се надявам да стане ясно защо считам всякакви корекции, включително и частичните, на отношението ни към Маркс и марксизма за немотивирани, непотребни и вредни, поради конфузните, които могат да създадат както у по-младите ни другари, така и сред тези, които искаме да привлечем и да им помогнем да се изградят идейно като бойци на Социалната революция.

4. „Лява идея“ изобщо не съществува. Една прецизна дефиниция на понятията „дясно“ и „ляво“ ще ни покаже, че вън от нас няма левица, ако под това разбираме безусловните врагове на ДЪРЖАВАТА и КАПИТАЛА или на институционализираното насилие и експлоатацията на наемния труд.

5. За „сталинския модел на социализма“:

- Точното название на „модела“ е ДЪРЖАВЕН КАПИТАЛИЗЪМ. Той не е „израждане на лявата идея“, а реализация на формулираната от двамата „класици“ – Карл Маркс и Фридрих Енгелс – програма на „Комунистическия манифест“ от 1848 г.

- „Сталинизмът“ не е „най-обикновена форма на държавна диктатура“, а е еднопартийна, военнополойциска и административно-бюрократична диктатура на ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА, която в литературата се среща още под названието „бюрократия“ (Лев Троцки), „нова класа“ (Милован Джилас), „номенклатура“ (Михаил Возленски) и т. н. Нейната „необикновеност“ и свирепост се дължат на реакционността на тази последна фаза в концентрацията и централизацията на капитала. С помощта на извънконOMICKOTO насилие на диктатурата капиталът е доведен до един-единствен МОНОПОЛ – държавният. Това е последният, предсмъртен стадий в развитието на системата на експлоатация на наемния труд. В „новосъздаденото“ общество имаше само две класи – пролетарии и техните господари! Тук

всяка кулминация на кризата, която беше иманентна и перманентна, довеждаше до кръвави сблъсъци между наемните роби и техните експлоататори, на които не оставаше никакво друго оръжие в класовата борба, освен преторианците, тайната полиция, шпионите, армията, съда и репресиите на диктатурата. От тук и десетките милиони физически, морални и интелектуални трупове, в сравнение с чийто брой дори фашизидните режими ни изглеждат като либерални. Отвъд този „модел“ беше Социалната революция и именно страхът от нея доведе до споразумението и „конвергенцията между елитите“ на Запада и Изтока.

Това, че „сталинският модел“ влизаше в марксизма“ ще докажа по-долу. Тук само напомням, че самият Маркс се е опитвал неведнъж да се разграничи от учениците и последователите си. Негови са фразите, които произнесъл в своя залез: „Във всеки случай, аз не съм марксист“ и „Посях дракони, а пожънах бълхи“. Каквото е посял, това е и пожънал. Останалото в най-добрия случай е самоизмама!

6. „Идеалът за отмирането на държавата“ не е анархистически. Ние сме за умъртвяването ѝ или за разрушаването на държавата и борбата на пролетариата с нея (или Социалната революция) можем да считаме завършена само когато тази цел бъде постигната. „Отмирането“ е марксистка шмекерия и тактическо отстъпление на ортодоксалния Маркс и последователите му във всеки момент от борбите им с нас анархистите, в които сме имали заплашителен превес.

Вън от това, в природата и в обществото такъв феномен или процес като „отмирането“ не съществува. Това го доказва и световно-историческата практика на марксистите-социалдемократи или болшевици. Създадените от тях държави не „отмряха“.

7. Според нас разрушената в процеса на революцията държава се замества от федерацията на комуните и производствените съюзи на всички труженици.

8. Ако не ме лъже паметта, Маркс е казал заедно с Енгелс, че съществуването на старата държава е доказателство за разделението на обществото на две враждувачи класи и за да съхрани господството си и експлоатацията, буржоазията се нуждае от държавната машина. Техният ученик Ленин допълва в „Държавата и революцията“, че „докато има държава, не може да има сво-

бога“. Но всички марксиста – „класици“ или „ученици“, в това число и Сталин, – поясняват, че за разлика от буржоазната държава, тяхната е временна (те говорят непрекъснато ту за пролетарска диктатура, ту за пролетарска демокрация) и е призвана да изведе човечеството „от царството на необходимостта, за да го въведе в царството на свободата“. Те твърдят още, че докато съществува „пролетарската държава“ (тази „най-висша форма на демокрацията“) и не е „отмряла“, нейната цел не е да потиска и експлоатира работническата класа, а само съборената от власт буржоазия. Практиката е известна и – добре е да го знаем – беше предречена от Бакунин още преди 140 години в споровете му с двамата „класици“ в Първия Интернационал.

9. Критиката на марксизма „доказателството“ за края на капитала, базиращо се върху Хегеловата диалектика, е разгледано от мен в сборника статии „Краят на държавата и капитала“ (страници 269-272), към които отправям всеки интересувач се от проблема. Там фигурира и оценката на Бакунин за Маркс, която не е зле да познаваме. Тук само искам да обърна внимание на обстоятелството, че ако се съди по фактите, диалектическият метод няма никаква научна стойност и води системно всичките си последователи до ултра-реакционни изводи. За Хегел „всичко съществуващо е разумно“ и последното „въплъщение на развиващия се абсолютен дух“ беше Пруската абсолютна монархия, която представлявала края на историята. Национал-социалистите бяха „десни“ хегелианци и съзираха त्या край в „Хилдесхаймския райх“. Болшевиките същото мислеха, че са последната гума на човешката история, а за Фукуяма това бяха САЩ с техния „либерален капитализъм“.

Доколкото се простират познанията ми, този метод не е дал никакви резултати в нито една наука, за разлика от индуктивния и дедуктивния, експерименталните и, разбира се, математическите методи, които, освен в естествените, от няколко десетки години се прилагат с успех и в хуманитарните науки.

10. „Пролетарската революция“ не може да бъде „обоснована научно“ по много причини. Първо, не е ясно дали в перспективата на извършващата се научно-техническа революция пролетариатът ще бъде „възходящата класа на мнозинството“? Статистиките сочат обратни тенденции и в САЩ

още преди две десетилетия държавното чиновничество надмина по броя си работническата класа от индустрията, на която е разчитал Маркс. Второ, вместо нея, в „Първия свят“ растат лумпенпролетариите, а в „Третия“ – и парииите! Трето и може би най-съществено, дори всичко да е узряло за Социалната революция, ако не съществува революционна организация, воля и жертвостановност у революционерите и в пробудилите се за социално творчество маси, са възможни крайно неприятни изненади. Тук няма да ги изброявам, но ще спомена две от многобройните възможности: прогналият свят на капитала и държавността може да се срути и да ни затрупа под развалините си или да се създаде една Глобална империя на транснационалния капитал с нейните господари, слуги, роби, полицаи, доносници, хазартни и публични гомове, „поп-култури“ и зрелища, „развлекателни“ публични екзекуции на неудобни вещици и държавни престъпници и десетки още прелести на един тоталитаризъм, през който всичко познато досега би бледняло. В човешката и обществена еволюция няма нито фатализъм, нито детерминизъм. Светът ще бъде такъв, какъвто го направят днешните „низши класи“ в борбата си с „елитите“ и в нея остава открит въпросът КОИ-КОГО? Може да звучи като фантастика или клевета, но вече съществуват „научни теории“ за „излишните хора на планетата“. Според авторите им на сегашния етап „излишните“ се движат от 90% в Африка до 10% в САЩ и ако „излишните и низшите“ не са готови за атаки и контраатаки и за борба не на живот, а на смърт, едва ли съвестта и филантропията ще спрат днешните господари на света в намеренията им да оставят (засега) само „златния милиард“!

11. „Младият“ Маркс е „натоварен“ със същите мирогледни и морални грехове като „средния“ и „късният“. В неговите еластични, диалектически теории се намират ембрионите и корените на марксистката КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯ в цялото ѝ многообразие – от Кауцки и съвременната социалдемократия до Ленин, Троцки, Сталин и епигоните им, чиято история приключи в края на ХХ век. Обещал съм и ако имам време, ще представя на вниманието на младите анархисти красноречивата история на руския марксизъм „От Николаи Утин до Владимир Путин“. •

Г. Константинов
(следва)

Греховната история на „олимпийския дух“

– Какво значи за теб да спечелиш олимпийски медал?
– Пари, много пари.
Американският бегач Грег Хънтър, 1972 г.

Олимпийските игри днес са характерен образ на капиталистическата, неолиберална глобализация. Те не повишават нивото на атлетизма, а това на шампионизма, което в крайна сметка уврежда здравето на атлетите. Повишават яростния антагонизъм, налагането на силния над слабия и разделят националностите, вместо да ги обединяват, като реално пропагандират национализма. Международният олимпийски комитет (МОК) като групите организми на икономическата глобализация (Световната търговска организация, Световната банка и т. н.) контролира продукта „Олимпийски игри“, за да увеличи печалбата на корпорациите, медиите и най-силните империалистически страни, начело със САЩ.

За нас олимпийските игри са нежелани, защото не са израз на солидарност и хуманизъм, а на комерсиализиране на атлетизма. Следва бърз преглед на някои показателни моменти от съвременната им история:

от коренното американско население (индианец).

1916: Със започването на Първата световна война принципът за международно братство по време на Олимпийските игри („олимпийското примирие“) е погасен.

1920: На Олимпийските игри в Антверпен, Белгия до участие не са допуснати Германия, Австрия, Унгария, България и Турция заради своя съюз по време на Първата световна война.

1922: В отговор на забраната за участие на Олимпийски игри на Германия, провъзгласила до 1925 г., последната провежда т. н. „Дойче кампфшпиеле“ („Немски бойни игри“), започващи със зимни дисциплини. Именно те се считат за първите Зимни олимпийски игри!

1924: В Олимпийските игри участие взимат 3 000 атлети, от тях само 100 са жени, а немските спортисти отново не са допуснати до участие.

1928: За първи път в дисциплината гимнастика са допуснати до участие жени въпреки протестите на оттеглилия се барон дьо Кубертен (бивш президент на МОК) и римския папа.

1932: Първото олимпийско село, построено в Лос Анджелис, е достъпно само

те от телевизионните излъчвания на игрите.

1960: МОК започва да получава все по-големи приходи от продажби на телевизионни права. От този момент нататък част от спектакъла на игрите стават рекламите и спонсорите.

1964: Организаторите на игри в Токио подкупват МОК, за да спечелят домакинството. Част от подкупна били жени, които трябвало да задоволят сексуалните нужди на членовете на МОК.

1968: Десет дни преди началото на игрите мексиканската полиция стреля по тълпа от протестиращи

пред олимпийския стадион и убива 25 души. Империализмът, национализмът, елитизмът, сексизмът и големите компании с техните реклами са вече пълновластен господар на Олимпийските игри. От груга страна, от всички олимпийски картини от този период, най-вдъхновяващ е образът на двамата бегачи на 200 м Томи Смит и Джон Карлос, които вдигат юмрук по време на церемонията по награждаването, с черните кожени ръкавици на „Черните пантери“.

1972: Мюнхен: палестински бунтовници взимат за заложници целия олимпийски отбор на Израел. По време на акцията по освобождаването им полицията убива голяма част от похитителите и заложниците. Игрите спират за един ден и след това продължават нормално.

1980: За президент на МОК е избран Х. А. Самаранч, който остава на поста до 2001 г. Той е популярен със своите фашистски идеи, известен член на фашистката „испанска фаланга“ до 70-те години на XX век. Олимпийският комитет има богата традиция да приютява хора с фашистски възгледи в своето ръководство. Ейвъ-

ри Бръндигж, президент на Олимпийския комитет на САЩ и президент на МОК в периода 1952-1972, по време на реч в Америка заявява, че човечеството може да научи много от Адолф Хитлер. Самаранч е убеден поддръжник на испанския диктатор Франко. През 1999 г. МОК изхарчва близо 1 750 000 долара за подобряване имиджа му пред обществото.

1996: Олимпийските игри в Атланта са празник-реклама на корпорациите Кока-Кола и Найки. Общината на Атланта издава разпоредби, с които става престъпление да бъдеш бездомен. Арестувани са над 10 000 души, „мъже, които не са бели“ по изрични инструкции на полицията. Закусвалните и приютите за бездомни и бедни, спортните зали, социалните центрове са или затворени, или изолирани от обществото. Дърветата и пейките в парковете са наковани с пирони, за да попречат на хората да ги използват за спане. Наемите се вдигат и много хора са принудени да напуснат домовете си. Други са прогонени със съзотворен газ. •

Превод на основната хронология на А. Аргириадис, от гръцкия антиавторитарен вестник Вавилония №8

1896: В първите съвременни олимпийски игри в Атина участието на жени е забранено.

1900: Към олимпийските дисциплини е прибавена стрелба. За цел са използвани живи гълъби.

1908: Забранява се участието на независими атлети. Разрешава се участието само на представители на национални отбори. От този момент нататък атлетите са първо представители на нацията, а след това личности. От тази година започва издигането на знамената и изпъването на национални химни по време на церемониите по награждаването.

1912: Джим Торп печели два златни медала в дисциплините петобой и десетобой. През 1913 г. МОК отнема медалите на Торп под претекста, че е играч и атлет от полупрофесионална бейзболна лига и защото е

за атлетите мъже, докато жените са настанени в евтин хотел в центъра на града.

1936: МОК изхвърля един американски представител, когато заявява, че Берлин не трябва да бъде домакин на олимпийските игри поради нацисткия режим и расистката политика на Германия. Игрите се провеждат на стадион изцяло украсен и декориран със свастики. Хората, които твърдят, че Олимпийските игри помагат за мира, никога няма да могат да обяснят защо игрите от 1936 г. в нацисткия Берлин не помогнаха с нищо за предотвратяването на Втората световна война.

1948: Създаден е Американският олимпийски комитет с изключителното право да използва и рекламира „Олимпийските кръгове“ и да използва думата „Olympic“! От 1964 г. нататък те получават по 10% от приходи-

ПО-СКЪПО, ПО-ТЪПО, ПО-ЛЪСКАВО

Протестите на Ванкувър 2010

» » » продължава от страница 1

със солидно количество съзотворен газ. Протестиращите атакуват полицията с метални прътове. За щастие арестувани няма.

Има много причини за протестите против олимпийските игри. Това е индустрия за стотици милиони, управлявана от шепата хора, които тързват прескъпо със символа на олимпийските игри и използват спорта като корпоративно забавление. Компанията NBC Universal плати рекордните 2,2 милиарда долара за изключителните права да предава – всъщност да продава – по телевизията в САЩ олимпийските игри във Ванкувър и заплашва да води дела срещу всеки, гръзнал да гледа зимните спортове или дори да използва думите „предаване на олимпиадата“, „олимпийски репортаж“ и други без нейно разрешение – всъщност без да зяпа тълпите и реклами.

Историята на олимпийските игри, гръмко прокламирани като символ на мира и приятелството между народите, е отдавна свързана именно с войните – „горещи“ или „студени“ – с омразата, фашизма, авторитарните режими. От 1980 година на-

сам над три милиона души са загубили домовете си поради строежи на различни съоръжения, необходими за провеждане на олимпийски игри. Същото се случва в момента във Ванкувър.

Мнозина питат: „За какво са тези протести? Те не променят нищо и олимпийските игри пак ще се състоят?“

Протестите са тактика на социалните движения. Независимо дали са прераснали в масово гражданско неподчинение и дали са принудили правителствата в да изпълнят исканията на протестиращите, те винаги са започвали като малобройни. Протестите не са и единствената форма – организират се форуми, дават се безплатни правни консултации, издават се вестници. Примери за това са движенията за граждански права на чернокожите в САЩ, движенията за правата на жените, екологичните движения и много други. Хората, които казват, че протестите не променят нищо, просто не познават историята.

През последните три години антиолимпийското движение успя да изхвърли Ванкувърския олимпийски комитет от улиците. Те вече

не провеждат публични церемонии, както през 2007, а всеки път, когато организират някакви събития, то изисква масирано полицейско присъствие. През 2006 година групи от Комитета против бедността във Ванкувър започнаха да организират многобройни протести и да окупираат празни хотели. Над 20 души от организацията бяха арестувани. През 2007 година правителството беше принудено да предприеме мерки, за да ограничи увеличаването на бездомните в Канада. Без натиска, оказан върху политиките от група хора, които протестираха срещу системата, в момента ситуацията за бедните и бездомните щеше да бъде още по-тежка.

Защо трябва да протестираме? Защото историята ни показва, че управляващите могат да бъдат спрени единствено от хората, които те се опитват да управляват. •

По материали на Мрежата за съпротива срещу Олимпийските игри. Горд Хил, който поддържа No2010.com, е арестуван на 12 февруари 2007 след като нахлува на сцената по време на церемонията по стартирането на часовника, отброяващ времето до началото на Олимпиадата.

Март

Доктор Крапула

„Казваме направо това, което мислим“, споделя колумбийската група

Доктор Крапула е колумбийска група, която смесва стиловете пънк, ска, реге и рок. Групата започва да свири през 1998 в град Богота в състав Марио Муньос – вокал, Ерман Мартинес – китара, Давид Харамийо – бас, Нико Кабрера – барабани и Серхио Акоста – акордеон. През 12-годишната си кариера те издават 4 албума: „Карнавалът на Анапия“, „Пусни този запис“, „Бомбеа“ и „Светлото сърце“. Членовете на Доктор Крапула са основна част от артистичното движение в Латинска Америка. До момента група-

та има над 500 концерта и е спечелила множество музикални награди. Музиката на Доктор Крапула е много мелодична и танцувална, но в същото време има сериозни социални текстове. Тя използва силата на пънка и ритъма на ска музиката и по този начин създава свой собствен стил. В песните на Доктор Крапула се пее както за опазването на околната среда и братството между хората, така и за футбол. В песента „Господин опасен“ групата отправя „любезности“ към президента на САЩ Джордж Буш:

Ние на юг сме спокойни хора – не се напъвай толкова. У нас нещата си вървят, жалко само, че ти си ни съсед. По-добре не се ни се мяркай – тук никой не те обича. Ти си просто едно пианге, което се прави на мъжкар.

Чрез своята музика Доктор Крапула изразяват желанието на цяла Латинска Америка за мир, единство и братство между хората. Мечтата за един континент без граници, без войни и потисници.

Марио казва: „Според мен музиката трябва да бъде средство за комуникация между хората. За съжаление повечето артисти избягват да изкажат своето мнение за социалните проблеми, но ние сме безкомпромисни в това отношение и винаги казваме направо това, което мислим.“

Марто

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомена в два тома) – г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблудженията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомена за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомена – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една върваца – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 02.03.1921 г. кронцагските матроси въстават срещу болшевишката власт.
- На 03.03.1756 г. е роден английският философ и предтеча на анархизма Уилям Годуин.
- На 03.03.1924 г. в Хасковския затвор е убит от надзирателите анархистът Жеко Гергинов.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив под редакцията на Димитър Господинев Бойкинов излиза първия пропагандиращ анархистки идеи вестник „Борба“.
- На 07.03.1921 г. Троцки нарежда да се нападне въстаналия Кронцаг.
- На 09.03.1900 г. групата на „Гемиджиите“ започва прокопането на канал за поставяне на взрив под банк „Отоман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. са арестувани всички делегати на конференцията на ФАКБ в софийския квартал Княжево, след което повечето от тях са въдворени в ТВО край Дупница.
- На 11.03.1981 г. в Хасково почи анархистът Делчо Василев Демирев, преминал през фашистките и болшевишки концлагери.
- На 11.03.1999 г. в София почи анархистът Стоян Иванов Цолов, участник в Испанската гражданска война, политически затворник преди и след 9 септември.
- На 12.03.1958 г. в Сливенския затвор от ДС е отровен анархистът Манол Васев (Йордан Бърлаков).
- На 15.03.1830 г. в град Сен Фоила Гране е роден анархистът и известен географ Елизе Реклю.
- На 17.03.1906 г. в град Цинцинати, САЩ умира анархистът Йохан Мост, автор на книгата „Религиозната чума“.
- На 18.03.1871 г. е обявена Парижката комуна.
- На 18.03.1947 г. в София почи Михаил Герджиков, анархист, ръководител на Преображенското въстание.
- На 19.03.1905 г. в Килифарево е родена анархистката Надежда Симеонова Попова, участник в Килифаревското въстание и четата на „Братя Бълхови“.
- На 20.03.1925 г. край град Елена, в сражение с полицията загива анархистът Димитър Петков Цонев.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня, в сражение с милицията и армията е убит анархистът Христо Димитров Несторов.
- На 24.03.1902 г. в град Плевен е роден писателят анархист Борис Шивачев.
- На 25.03.1873 г. в град Мануция е роден немският анархосиндикалист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. Ямбол са избити от военните 23-ма анархисти, начело с Тодор Дързев.
- На 29.03. 1927 г. в село Палатово е роден анархистът Асен Илиев Христов, жертва на болшевишката терор.

era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete запис от него.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Тодор Василев, с. Турия	10 лв
2. Стефан Д. Попов, Пловдив	12 лв
3. Г. Константинов, София	100 лв
4. Антон Николов, Франция	100 лв
5. Тодор Иванов, София	30 лв
6. Анета, в памет на баща си Цвятко Георгиев, с. Коларово	20 лв
7. Желязко Радев Петков, с. Бяло Поле	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.a-bg.net
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

А. Ванчев
„Свободна мисъл“
СИМОЛИНИ-94

АБОНАМЕНТ 2010

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

